

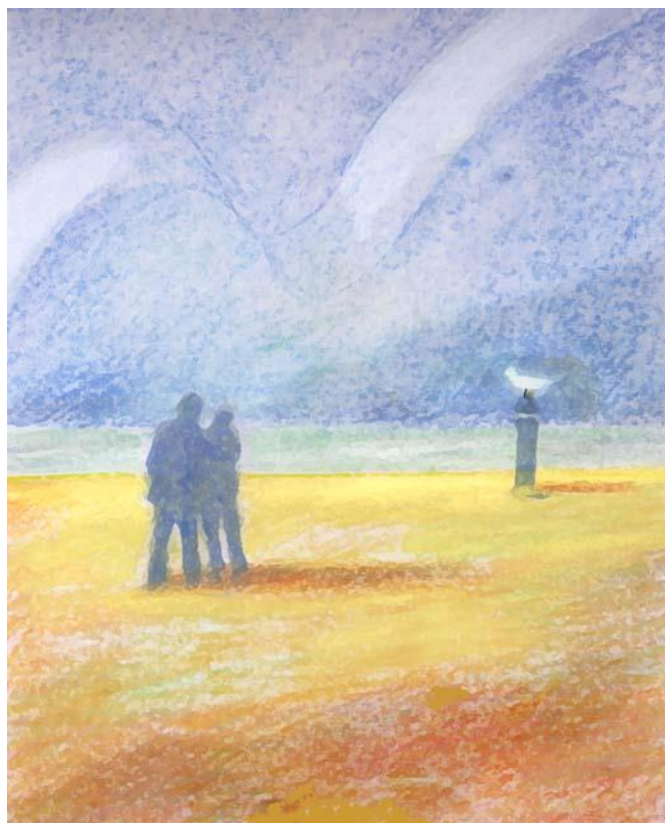
EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 8 NUMMER 2

15 JUNI 2008

REDACTIE COCON

Lucrea Kern
Paul Kuiper
Wil Vreeburg

tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 073-6563206//06 15087935

l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
wvreeburg@home.nl

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

Redactie COCON

Wil Vreeburg

Marie Koenenlaan 44

5237 BL 's-Hertogenbosch

**De volgende Cocon verschijnt op 15 juni 2008. Kopij vóór 20 mei sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen te weigeren of in te korten.**

BESTUUR V.O.V.K.

Sophia Kammeijer
Frits de Jong

voorzitter
secretaris

telefoon 06-51 50 96 20
Moeselschansweg 36 6005 NA Weert

Jos Vreeburg
Arsène van Nierop

penningmeester
bestuurslid

bankrekening: postbank 28 33 50

VAN DE REDACTIE

De zomer staat weer voor de deur. Een zomer als vele andere, of weer die zomer waarin het allemaal gebeurde. Weer die datums die doorworsteld moeten worden. Of de verjaardag die niet meer gevierd maar herdacht wordt. Een gewone zomer en toch zo totaal anders.

Wij zouden kunnen zeggen, hier voor u ligt een extra dik exemplaar van de Cocon, zodat u er de zomer mee door kunt komen.

Maar ook dat kun je niet zeggen, het is geen blad om eens lekker te lezen.

We moeten er voor gaan zitten en een moment uitkiezen, dat we het 'aankunnen' om te lezen. Het dubbele gevoel eigenlijk, goed om te kunnen delen met lotgenoten en tegelijkertijd het gevoel, ik had die mensen nooit willen leren kennen.

De weekenden in Doorn 'Op weg naar ruimte voor toekomst' zijn gestart. Daar wordt door ongeveer dertig lotgenoten aan deelgenomen. Een verslag hiervan vindt u in dit blad.

Er zijn bijeenkomsten geweest met rechters en met officieren van justitie. Ook hiervan wordt verslag gedaan. Het zijn emotionele bijeenkomsten waarin nabestaanden ijveren voor meer begrip en aandacht, maar ook

rechten voor nabestaanden van geweldsslachtoffers.

In dit verband heeft u misschien gekeken naar de uitzending Rondon Tien, daarin werd de positie en de behoefte door nabestaanden aan hogere straffen besproken.

Martin Roos verwoordde tijdens dit programma heel duidelijk zijn standpunten. Langzamerhand wordt de positie en vooral de schade die berokkend werd aan nabestaanden, ook voor de rechterlijke macht en advocatuur duidelijk. Voorheen werden we niet als belanghebbende gezien, in ieder geval werd er weinig rekening met ons gehouden. We hopen dat dit door ons herhaaldelijk te laten horen, nu gaat veranderen.

Het blijft een zeer moeilijk onderwerp, straffen van daders. Voor de een moet hij hangen, voor de ander levenslang worden opgesloten en er zijn zelfs mensen, die zich over het begrip 'vergeving' buigen. Probeer daar maar eens een gulden middenweg in te vinden.

Bovenal lijkt het toch onze belangrijkste taak dat we elkaar als lotgenoten steunen, daar waar we dreigen te verzuipen, elkaar naar boven trekken. Als we daarin slagen hebben we recht gedaan aan de dood van ons kind.

De commissie van deDag Herdenken Geweldsslachtoffers is hard aan het werk en zoals het er nu uitziet, lijkt 20 september in Hoorn een bijzondere dag te worden.

We hopen op een grote opkomst waar niet alleen lotgenoten meelopen maar waarbij we hopen de samenleving actief bij te betrekken. Want nabestaande van een geweldsslachtoffer kan iedereen worden.

Noteer 20 september alvast in uw agenda!

Wij wensen u een zomer met veel zon toe, waardoor de last die u meedraagt wat lichter valt te dragen.

VAN HET BESTUUR

Onze afgelopen vergadering viel samen met de algemene ledenvergadering op 14 april. Hier werden onze nieuwe bestuursleden Tineke Jansons en Jack Keijzer benoemd. Nu horen ze echt helemaal bij het bestuur. Een voltallig bestuur, wat een luxe!

Sophia Kammeijer gaf een overzicht van de belangrijke stappen die we het vorige jaar hebben gezet en de aanwezige leden konden zich hierin vinden en waren tevreden.

Helaas moesten we bij deze vergadering afscheid nemen van Wilma Tiemersma. Wilma is al jaar en dag een bekend gezicht voor ons! In het grijze verleden kwam ze mee uit Friesland met Joep van de Geer.

En ze was vaste vervanger van Joep of Yola als zij de lotgenotenbijeenkomsten niet konden bijwonen. Heerlijk dat ze er voor ons was. Jammer dat ze gaat.

Bedankt Wilma, voor al je inzet!

Ondertussen zijn we stevig aan de slag met het organiseren van de lotgenotenbijeenkomst, 20 juni, waarop Prof. mr. Pieter van Vollenhoven, die zowel nationaal als internationaal nauw betrokken is bij de veiligheidszorg.

Wij vinden het van het grootste belang Pieter, als voorzitter van het Fonds Slachtofferhulp, uit te kunnen nodigen. Dat spreekt voor zich.

Het is natuurlijk bijzonder iemand die zo op de hoogte is van het kwaad en geweld in Nederland vragen te kunnen stellen of hem te kunnen informeren over onze eigen ervaringen.

De Dag Herdenken Geweldslachtoffers komt steeds dichterbij. Dit jaar valt hij op 20

september 2008. De organisatie hiervoor is in volle gang en naar het idee van het bestuur wordt deze dag dit keer perfect voorbereid. Hulde aan de organisatie tot nu toe!

Frits verzorgt de voorbereiding van de Familiedag op 30 augustus.

Dit jaar zullen we gaan varen met een boot over de vecht. Verder in deze Cocon staat de aankondiging uitgebreider.

We hopen jullie weer te ontmoeten op een van aankomende de lotgenotenbijeenkomsten.

De gesprekken die we daar voeren geven hopelijk iedere keer weer steun om ons leven weer verder op te pakken en door sombere dagen te komen.

Arsène van Nierop

theehuis aan de Vecht

Ledenvergadering VOVK 16 april 2008

Sophia Kammeijer opent de vergadering en heet namens het bestuur iedereen welkom.

Het verslag van vorig jaar wordt goedgekeurd. Vervolgens geeft Sophia een overzicht van het afgelopen jaar.

Door het jaar heen is de VOVK vele keren uitgenodigd geweest door diverse ministeries, zoals Justitie en Buitenlandse Zaken.

Als nabestaanden van de slachtoffers van geweld vertegenwoordigde de VOVK onze kinderen en bracht advies uit om zo tot een beter inzicht te komen hoe de ministeries in de toekomst zouden moeten handelen.

Broers-en zussengroep.

Dit jaar kwam de Broers-en zussengroep vijf keer bijeen met de vrijwilligers, die nu nadenken over de invulling van het vervolg. Mariette van Eck stopt haar vrijwilligerswerk, Grietje Willy Van Bochove gaat door.

Lotgenotenweekends

Slachtofferhulp Nederland heeft met ons advies lotgenotenweekends opgezet om op zo'n manier hulp te bieden aan nabestaanden, een groep die, vanwege de zwaarte misschien, een beetje over het hoofd gezien was. Het is een cyclus van vier weekends.

Het eerste weekend had als thema: hoe was je vóór de dood van je kind. Het tweede weekend behandelt het heden en het derde weekend de toekomst. Het vierde weekend is een terugkom- of nazorgweekend.

Het eerste weekend is net achter de rug.

Uit de zaal klinken de eerste ervaringen: het was heel zwaar, maar ook erg positief.

De kennismaking, je eigen droevige verhaal, daarna ontspanning. Het bleek opnieuw: gedeelde smart is halve smart.

Benoemen van nieuwe bestuursleden

Tineke Jansons en Jack Keijzer worden unaniem verwelkomd als nieuwe bestuursleden.

Afgelopen jaar heeft Piet Jenniskens zich helaas om gezondheidsredenen moeten terugtrekken. Het bestuur heeft voor hem een schitterend dineetje bereid als afscheid.

Kascommissie

Bert Meester en Els Pieterse verklaren zich akkoord met de resultaten van het afgelopen jaar. Sjoerd Voerman stelt zich beschikbaar voor dit jaar. Hij vervangt Bert Meester en zal met Els de komende kascontrole uitvoeren.

Financiën

De cijfers van afgelopen jaar en de begroting voor dit jaar worden gepresenteerd door de penningmeester Jos Vreeburg.

Het verschil tussen begroting en werkelijkheid in 2007 is gedekt door eigen inbreng, dus gelden die we zelf in kas hadden.

Rondvraag

De vernieuwde website wordt bekostigd door Fonds Slachtofferhulp. Deze leveren de expertise en alles wat verder nodig is om de site te onderhouden en te beheren.

De oude vergaderverslagen van de VOVK liggen op volgorde, geordend en wel, opgeslagen bij Piet Jenniskens.

Piet geeft aan blij te zijn met zijn opvolging.

De dochters van Wil Vreeburg zouden betrokken willen worden bij de Broers- en zussengroep. Gedacht wordt over de manier de broers en zussen zo persoonlijk mogelijk te benaderen.

Met dank aan de aanwezigen sluit de voorzitter de vergadering.

HET VERHAAL VAN BERT MEESTER

20-04-1962

22-04-2000

‘Om twaalf uur ’s middags zat hij nog bij mij op de bank en ’s avonds om tien uur was hij dood door vijf kogels’

De moeder van Bert Meester, Ans, opent met deze woorden het verhaal over de gruwelijke dood van haar zoon. Op twee velletjes van een schrijfbloc staat het verhaal waarover een boek geschreven zou kunnen worden.

Dood door moord is en blijft een nauwelijks te bevatten gebeurtenis, die voor de nabestaanden het begin is van levenslang verdriet en worstelen om het leven weer op te pakken.

Zo proberen Ans en Bert Meester hun leven weer op te pakken.

Met vallen en opstaan en aanvankelijk is dat meer vallen dan opstaan.

Bert ging ’s middags met het zoontje van zijn ex-vriendin (niet van hem) naar de film en bracht hem na afloop thuis.

Op de terugweg kwam hij een vriend tegen die hij een tijd niet had gezien.

Samen besloten ze een frietje-saté te gaan eten in een snackbar in de buurt. Hun bestelling liet lang op zich wachten en ze raakten daardoor nogal geïrriteerd.

De vriend bleek de vorige dag ook al ruzie gemaakt te hebben in de snackbar, waardoor het met de bestelling nogal lang ging duren. Opgefokt omdat ze hem lieten wachten, begon de vriend ruzie te maken en gaf blijk van zijn ongenoegen door een raampje kapot te slaan. Daarbij verwondde hij zichzelf aan zijn hand. Om die te laten verbinden gingen ze naar het naastgelegen café.

Daar kwam de eigenaar van de snackbar hen achterna en bedreigde Bert en zijn vriend met een honkbalknuppel.

In de tussentijd werd een neef gebeld, een jongen van 17 jaar, met de vraag of hij zijn pistool mee wilde brengen.

Bert, die inmiddels bij zijn vriend in huis naar boven was gegaan, hoorde dat zijn vriend beneden werd bedreigd en holde naar beneden om hem te helpen.

Toen hij de trap af kwam keek hij in de loop van het pistool van de 17-jarige jongen, die hem toebeet: ‘Ik schiet je dood’.

Bert, die niet bang is uitgevallen, liep op de jongen toe om hem het pistool afhandig te maken en op dat moment schoot de jongen hem neer. Terwijl Bert al gewond op de grond lag bleef hij schieten.

Op het moment dat dit alles gebeurde, zaten wij als ouders in ons buurtcafé en hoorden wij zeggen: ‘Er is weer een jongen neergeschoten’.

Wij wisten niet dat het onze zoon was. Toen we thuiskwamen werden we gebeld door een vriend, die vertelde dat Bert in het ziekenhuis lag.

Wij mochten hem niet meer zien.

De dader kreeg twee jaar gevangenisstraf en had al een zwaar delict met geweld achter de rug. In de gevangenis werkte hij in de keuken. Tijdens de rechtszitting werd hem gevraagd of het hem wel beviel daar in de keuken. Het beviel hem goed, was zijn antwoord.

Aan ons vroegen ze niets

Wij kregen hulp van een medewerkster van Slachtofferhulp, die ons adviseerde om een briefje te schrijven voor de dader, zodat hij zich van zijn daad bewust werd en kon zien wat hij had aangericht bij de ouders. Dat briefje heeft zij hem overhandigd.

Er blijken gewetenloze daders rond te lopen voor wie de begrippen berouw en spijt niet lijken te bestaan. Zulke daders zouden wij als nabestaanden graag levenslang achter slot en grendel willen zien.

Want spijt betuigen omdat dat goed uitkomt voor de toebedeelde strafmaat, slaat nog meer wonden bij de nabestaanden.

Wil Vreeburg

Een brief voor de dader

Ik wil eerst beginnen met wat je ons hebt aangedaan. Het is vreselijk, je hebt ons hele leven verpest. Hoe kun je in Godsnaam met een geladen pistool op straat lopen en iemand vijf kogels in zijn buik schieten. Het is niet te geloven.

Als ik alleen op straat ga, moet ik eerst een pil slikken omdat ik veel jongens tegenkom die op mijn zoon lijken en dat doet zo 'n pijn dat ik dan haast niet meer verder durf.

's Avonds moet ik een pil slikken voordat ik ga slapen omdat ik anders steeds moet huilen omdat ik hem zo mis.

Elke dag kwam hij even langs met zijn hondje, dat is allemaal voorbij. Het is zo erg, ik weet niet hoe ik het verder moet vertellen. Het is te erg.

Ik hield zoveel van hem.

De moeder van Bert

THUISKOMEN

**Wel weten
dat jouw plek
leeg blijft.**

**Wel weten
dat er geen
oppas meer is.**

**Wel weten
dat jij de deur
niet zult openen.**

**Wel weten
dat jouw muziek
niet zal aanstaan.**

**Wel weten
dat jij niet zult
zeggen: 'hi'**

**maar toch...
dat niet te doven
verlangen;
jou te horen
jou te zien
jou aan te raken
jou te verwachten
om te kunnen zeggen:
"ik ben er weer"
"wij zijn weer thuis"
"wil jij ook iets drinken?"**

**Thuiskomen
en nog zo graag even
na willen praten
ook over deze dag...
dat verlangen blijft...**

Marinus van den Berg

RITUELEN

Je hebt rituelen en rituelen.

Zo kun je zeggen dat je dag nooit goed kan verlopen, als je niet eerst een kop koffie hebt gedronken. Zo vindt iemand dat een dag niet goed is, als er geen kaarsje voor het overleden kind is aangestoken.

Als er iemand jarig is, hang je slingers op en als kerst daagt, wordt de kerstboom opgetuigd. Het is geen feest omdat er slingers hangen – er hangen slingers omdat het feest is.

Het is niet kerstfeest omdat de kerstboom er staat, maar de kerstboom staat er omdat het kerstfeest is. Rituelen – je kunt niet zonder.

Zelfs de dierenwereld kent rituelen, kijk maar eens naar een pronkende pauwenhaan!

Maar in die rituelen gaat het natuurlijk niet om die rituelen, nee, ze staan ergens voor.

Tijdens de uitvaartdienst van mijn moeder, die op 96-jarige leeftijd haar leven afsloot, ontstaken de 9 kleinkinderen ieder een kaarsje ter nagedachtenis.

En onze drie kinderen staken samen een blauwe kaars aan om ook hun vermoorde zus Maaïke tegenwoordig te stellen. Zij hoort er ook bij! Wat zeg je met die gebaren?

“Hier, oma, hier ben ik.”

Een verjaardagstaart met kaarsjes: elk kaarsje staat voor een levensjaar (en die kaarsjes blaas je dan uit!).

Vijf verschillend gekleurde en aan elkaar verbonden ringen – de Olympische Spelen. Maar dat zijn geen rituelen, dat is een symbool. Een pandabeer, ook geen ritueel, wel een symbool.

Bijvoorbeeld zwaaien met wierook, een aangrijpend ritueel. Besprenkelen met (wij)water, net zo emotioneel.

Bijvoorbeeld een gedenkteken plaatsen, zoals Chiel Grishaver deed.

Bijvoorbeeld tijdens de uitvaartdienst van Ed van der Bolt het mannenkoor laten zingen waar hij lid van was.

Ed was een trouwe bezoeker van onze lotgenotenbijeekomsten in Leusden.

Hij overleed op 10 april 2008.

Het zijn rituelen, die uiting geven aan wat we niet onder woorden kunnen brengen, maar wie het ziet, wie het meemaakt, die verstaat het.

Zo eer je je geliefde gestorvenen om wie ze waren, om hun rol die ze in jouw leven en in dat van zoveel anderen hebben gespeeld.

Een rol, die ze, soms tot je eigen verbazing en zeker tot je eigen troost, nog bij zovelen blijken te spelen.

Paul Kuiper

*weg
heel ver
van mij
daarginds
ben jij
maar hier
van binnen
hier
ben jij
bij mij*

Maaïke Kuiper

De symboliek van de zeven kaarsen.

De zevenarmige kandelaar is een oeroud symbool uit de Joodse traditie. Het getal zeven symboliseert het volgroeid zijn. Elk mens maakt een groeiproces door en op het einde van het leven heeft hij, als het goed is, zijn omgeving veel licht en warmte gegeven.

Eén kaars hebben we al aangestoken. Die is voor Patrick, de overleden zoon van Ed en Miep. Ed heeft nooit kunnen begrijpen waarom hij van hem is weggerukt. Met deze kaars is Patrick duidelijk in ons midden. In gedachten is hij altijd bij ons.

Ed was graag buiten, tennis was dan ook een logische sport waar Ed veel plezier aan beleefde. Steevast tenniste hij op maandag- en vrijdagochtend met "zijn tennisvrienden" waarmee hij ook het onderhoud van de banen en het park verzorgde.

Wanneer je bij Ed op bezoek kwam hoorde je altijd klassieke muziek. Hij genoot met volle teugen en regelmatig bezocht hij samen met Miep concerten. Bovendien was Ed een enthousiast lid van het Landgraafs Mannenkoor.

Zondag 30 Maart had hij een afspraak met de dirigent en de archivaris van het koor om hen te vragen of het koor bij zijn afscheidsdienst wilde zingen. De dirigent zei meteen dat Ed daar op kon vertrouwen.

Daarna zocht Ed met hen de stukken uit die hij vandaag graag zou willen horen.

Op een indrukwekkende manier neemt het Landgraafs Mannenkoor vandaag afscheid van hun beminnelijke colleg. Ed en wij danken hen hiervoor uit het diepst van ons hart.

(fragment uit de herdenkingsdienst)

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Ja, daar zit je dan. Jeugd vriendin op Curaçao. Na jaren weer contact. Vertel je van het verdriet dat deel van je leven is geworden en dan komt er geen reactie.

Mijn vriend op het terrasje reageerde wel, maar ja, hij had hetzelfde meegemaakt. En dat, hetzelfde meegemaakt hebben, is denk ik essentieel voor de reacties.

“Ik kan me voorstellen hoe het voor jullie is om op die manier een kind te moeten missen.” Het is ons - en wie niet? – wel eens gezegd en hoe moet je daar nou op reageren?

Dat vergt veel tact en wijsheid, want je raakt een ander zo gauw verkeerd en dat wil je niet, want jij weet hoe het is om verkeerd geraakt te worden. Dat wil je een ander niet aan doen. Maar iemand kan het zich natuurlijk niet voorstellen. Een ander kan hoogstens een eind met je meevoelen, maar tot een bepaalde grens en de ander mag zich gelukkig prijzen die grens niet over te hoeven. Die grens niet over te kunnen.

“Al lang met pensioen?” vroeg iemand mij eens. “Ja, al bijna twee jaar.”

“En heb je doorgewerkt tot je 65^e of ben je eerder gestopt?” Zelf bleek hij met veel plezier van een VUT-regeling gebruik te hebben gemaakt. En daar sta je dan.

Wat te zeggen? Er omheen draaien?

Wat mompelen in de geest van: “O, dat is fijn voor je?” Het hangt er vanaf wie het vraagt, waar, in welke context, echt geïnteresseerd of helemaal niet. En dat gaat dan allemaal door je heen terwijl je voortbabbelt.

Ik heb er eerlijk gezegd geen pasklaar antwoord op en zeker geen soort passe-partout dat je altijd en overal kunt toepassen.

Ik vind het ook niet eerlijk ten opzichte van mezelf en zeker niet ten opzichte van Maaïke. Maar ja, je loopt dan wel de kans dat het gesprek afgekapt wordt, of dat die ander plotseling een heel andere wending aan het gesprek geeft. En je denkt in eerste instantie: “Wat bot, om zomaar ineens die kant uit te gaan.” Maar mijn ervaring is wel dat dat

meestal verlegenheid is, verlegenheid met de plotseling en totaal onverwacht veranderde situatie. Soms is er gelegenheid om er later nog eens op terug te komen. Soms ook niet. Maar ik denk dat je daar niet wakker van moet liggen.

Er zijn vast wel andere ervaringen. Of vind jij dat je hoe dan ook met iedereen er over moet kunnen praten? Een ander, zelfs iemand waarvan je dacht dat hij/zij dicht bij je stond, kan dat niet altijd.

En wat die foto betreft waar je vriendin stralend op staat – zou haar hele leven één stralende lach zijn?

Is de glans in jouw ogen voorgoed verdwenen? Zou een ander van onze doffe ogen iets kunnen leren? Zou een ander in onze ogen iets kunnen zien? Zomaar wat ontboezemingen.

Zomaar wat ontboezemingen naar aanleiding van jouw reactie op mijn terrasgesprek.

Hartelijke groet,

Paul Kuiper

Dag Paul,

Nee, met iedereen erover kunnen praten, dat hoeft voor mij niet. Het komt voor dat ik iemand ontmoet die ik niet of nauwelijks ken en daar ontwikkelt zich een gesprek over de dood van Caroline, zomaar. Dat zijn dan momenten waar ik dankbaar voor ben.

Dat er iemand mijn pad kruist, die kennelijk geïnteresseerd is en bereid om te luisteren. Daar kan ik me dan oprecht over verheugen.

Ik heb inmiddels geleerd, dat echt niet alle momenten geschikt zijn om met dit bizarre verhaal op de proppen te komen.

Dat hoeft voor mij ook niet altijd meer.

Maar soms gebeurt het toch, dat mijn verwachtingen anders uitpakken dan de realiteit. Het ligt ook aan de stemming waarin ik verkeer.

Op een feestje laatst bij goede vrienden werd het onderwerp pensioen ook aangesneden. Onze vrienden zijn wat jonger dan wij. De pensioenleeftijd komt in zicht en daar filosoferden we over. Dat lijkt hun de mooiste leeftijd, werd gezegd, want dan kun je eindelijk alles doen wat je leuk vindt en je hoeft niks meer. "Wat vind jij ervan Wil", werd mij gevraagd, want ik heb die leeftijd al lang bereikt. Op zo'n moment moet er snel gedacht en gesproken worden. Dan flitst er van alles door me heen, wat te zeggen.

Ik antwoordde: 'ja, als ik geen vermoord kind had gehad zou ik dit kunnen beamen maar nu weet ik het niet meer zo zeker.

Er valt dan een enkel moment van stilte.

De dames onder het gezelschap reageren het snelst, ook zij moeten even omschakelen.

Wat een gezellig gesprek was, krijgt dan plotseling een lading.

Ik realiseer me op dat moment dat dat ook voor hen lastig is. We komen tenslotte voor een gezellig avondje. Een vermoord kind is wel het laatste dat aan de feestvreugde kan bijdragen.

Steeds vaker sta ik voor die keus, wel benoemen, niet benoemen. Zoals je zegt lijkt het niet benoemen een soort van doodswijgen. En Caroline hoort er nog altijd bij.

Niet eenvoudig dus. Het blijft balanceren op een koord, wij zijn daar ondertussen ware evenwichtskunstenaars in geworden.

Zo dans ik door de dagen, soms houd ik mij staande en soms val ik hard en diep.

Zo draagt eenieder zijn kruis op de rug.

De kunst van het dragen is om af en toe de last even af te leggen en je te verdiepen in de rugzak van de ander. En dat ik dat weer kan daarvoor ben ik ook dankbaar.

Dragers van verdriet zijn wij geworden

Wij houden ons wankelmoedig gaande

Balancerend op het slappe koord

Dansen we door de dagen

Soms vallen we diep maar

Soms ook houden wij ons staande

Heb ik hiermee bij jou iets van herkenning gegeven? Ik zie uit naar je reactie.

Hartelijke groet,

Wil Vreeburg

BIJeenkomst in LEUSDEN

Op 19 maart 2008 waren op de bijeenkomst in Leusden twee medewerkers, te weten Rob Berendsen en Vilja Beugelink, van het LIJV (Landelijk Informatiepunt Justitieel Verlof) uitgenodigd om nadere informatie te geven over de mogelijkheden en onmogelijkheden van het LIJV.

Het LIJV werd opgericht nadat in 2002 en 2003 enkele ernstige incidenten hadden plaatsgevonden tijdens verlof van TBS-ers.

Het doel is om betere informatie te verstrekken aan nabestaanden en slachtoffers over het verlof van TBS-ers, om te voorkomen dat nabestaanden en slachtoffers op een rauwe manier geconfronteerd worden met de dader.

Het LIJV is gevestigd in het arrondissementsparket Arnhem en werkt landelijk. Indien nabestaanden en slachtoffers dit wensen kunnen zij informatie krijgen over het verloop van de TBS en in het bijzonder over het eventueel verlof van de TBS-er.

Zolang de rechtszaak loopt wordt de informatie verstrekt door de rechtbank waar de zaak behandeld wordt. Na afronding van de rechtszaak wordt de informatie verzorgd door het LIJV.

Wat tijdens de bijeenkomst duidelijk werd, zijn de beperkte mogelijkheden van het LIJV.

Zij geven alleen de informatie dat een TBS-er verlof krijgt, niet over het tijdstip en de plaats van het verlof. Verder blijkt dat de informatieverstrekking erg afhankelijk is van de persoon of instelling, die daarvoor verantwoordelijk is, zoals het lokale parket, Dienst Justitiële Inrichtingen en TBS-kliniek.

Op dit punt is geen eenduidig beleid, wat bij de aanwezigheid een gevoel oproept van willekeur.

Het is duidelijk dat er vanuit nabestaanden en slachtoffers constant druk moet worden uitgeoefend om in deze toch wel onbevredigende situatie verbetering te brengen.

BIJeenkomst IN UTRECHT

Verslag bijeenkomst op 4 april 2008

Op die dag was er door het Ministerie van Justitie een bijeenkomst belegd met drie Officieren van Justitie.

Hierbij waren lotgenoten aanwezig van VOVK, ADS en de VVRS.

Tijdens een emotionele en soms heftige discussie werd een aantal zaken aangekaart.

Tot voor een aantal jaren geleden was bij het Openbaar Ministerie en bij de Rechterlijke macht alleen oog voor de daders van geweldsdelicten en nauwelijks voor het leed dat door deze daders was aangericht bij slachtoffers en nabestaanden. Doordat diverse belangenverenigingen constant druk hebben uitgeoefend op Justitie, is daar het besef ontstaan dat ook nabestaanden en slachtoffers een rol moeten krijgen in het strafproces.

In de opleiding van Officieren van Justitie wordt tegenwoordig wel aandacht besteed aan het verbeteren van de contacten met en informatieverstrekking aan nabestaanden en slachtoffers.

Een voorbeeld:

Frist en Trudy de Jong waren er tot hun verbijstering achter gekomen, dat de dader die hun dochter heeft vermoord, na zes-en-een-half jaar gevangenisstraf weer in een resocialisatieproces was geplaatst, waardoor hij regelmatig buiten de muren van de gevangenis verbleef. Het was voor hun onverteerbaar dat een dader, die tot twaalf jaar gevangenisstraf is veroordeeld na zes-en-een-half jaar weer regelmatig buiten komt.

Alle aanwezigen benadrukten, dat een persoonlijke benadering heel belangrijk was voor nabestaanden.

Dit werd door de drie Officieren erkend maar ook werd de kanttekening geplaatst dat het mensenwerk blijft en je afhankelijk bent van de persoon die je tegenover je krijgt.

Niet iedereen heeft een even groot talent voor het omgaan met nabestaanden en slachtoffers van geweldsdelicten.

Ook werd duidelijk dat een gevangenis-directeur en een directeur van een Tbs-kliniek behoorlijk autonoom zijn in hun handelen en dat het Openbaar Ministerie, die formeel belast

is met de strafuitvoering, daar weinig invloed op heeft.

Niemand van de aanwezigen vond dit een acceptabele situatie, maar blijkbaar is dit de dagelijkse praktijk.

Ook werd de situatie besproken als de moord in het buitenland plaatsvindt.

Formeel kan Justitie niet treden in het rechtssysteem van een land, maar informeel zijn er wel mogelijkheden.

Op 1 juni 2008 wordt een nieuwe wet van kracht waarin een aantal zaken wordt geregeld met betrekking tot de uitvoering van de straf en de voorwaarden van invrijheidstelling, o.a. het automatisme dat men een derde van de straf kwijtgescholden krijgt, komt te vervallen.

Conclusie:

De conclusie die werd getrokken was, dat de informatieverstrekking duidelijk moet zijn. Ook als er op juridische gronden op bepaalde vragen geen antwoord gegeven kan of mag worden.

Dit voorkomt veel onduidelijkheid en frustratie bij nabestaanden en slachtoffers.

Jos Vreeburg

WIJ HERDENKEN IN APRIL, MEI EN JUNI 2008

<i>Arco-Jan Loonen</i>	<i>* 04-04-1972</i>	<i>† 15-08-1997</i>
<i>Rik Vrolijk</i>	<i>* 18-04-1965</i>	<i>† 01-07-1999</i>
<i>Bert Meester</i>	<i>* 20-04-1962</i>	<i>† 22-04-2000</i>
<i>Gijs Jansen</i>	<i>* 21-04-1989</i>	<i>† 24-01-1997</i>
<i>Alex Walkier</i>	<i>* 30-04-1969</i>	<i>† 10-07-2001</i>
<i>Sylvia Roos</i>	<i>* 30-04-1970</i>	<i>† 20-06-2005</i>
<i>Ronald Leegwater</i>	<i>* 04-05-1969</i>	<i>† 01-05-1999</i>
<i>Anne de Ruijter de Wildt</i>	<i>* 05-05-1978</i>	<i>† 01-05-1997</i>
<i>Joos Kloppenburg</i>	<i>* 07-05-1970</i>	<i>† 17-08-1996</i>
<i>Patrick van der Bolt</i>	<i>* 11-05-1966</i>	<i>† 26-12-2002</i>
<i>Monique Cabenda</i>	<i>* 14-05-1967</i>	<i>† 10-01-2003</i>
<i>Milan de Groot</i>	<i>* 14-05-1988</i>	<i>† 04-03-2006</i>
<i>Barbra de Jong</i>	<i>* 17-05-1973</i>	<i>† 12-09-2002</i>
<i>Jolanda Horvers</i>	<i>* 20-05-1969</i>	<i>† 20-02-2002</i>
<i>Katja Suringa</i>	<i>* 28-05-1975</i>	<i>† 22-02-2001</i>
<i>Marcia Wijnen</i>	<i>* 06-06-1974</i>	<i>† 23-06-1995</i>
<i>Jessica Lavèn</i>	<i>* 17-06-1980</i>	<i>† 27-07-1991</i>
<i>Sybine Jansons</i>	<i>* 19-06-1985</i>	<i>† tussen 19-01 en 24-02-1999</i>
<i>Wendy Roet</i>	<i>* 26-06-1974</i>	<i>† 28-09-1995</i>

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

*De jaren deden minutieus hun werk
en kneedden mijn gemoed
in stille diepe eenzaamheid
terwijl ik hard bleef roepen het gaat goed*

*Nu keer ik rustig op mijn schreden terug
en zie het landschap achter mij
het leven is gewoon zo doorgegaan
met telkens weer dat nieuwe jaargetij*

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij.*

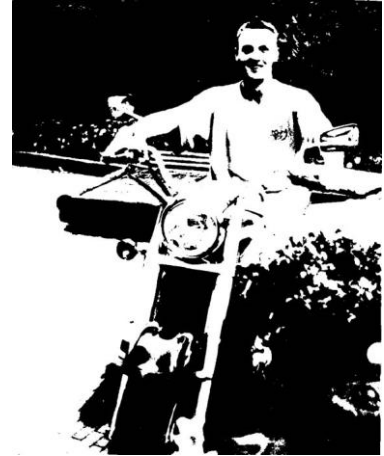
Wil Vreeburg

Arco Jan Loonen

Rik Vrolijk

Bert Meester

Gijs Jansen

Pascal Jansen

Alex Walkier

Sylvia Roos

Ronald Leegwater

Anne de Ruijter de Wildt

Joes Kloppenbug

Patrick van der Bolt

Monique Cabenda

Milan de Groot

Barbra de Jong

Jolanda Horvers

Katja Suringa

Jessica Lavèn

Sybine Jansons

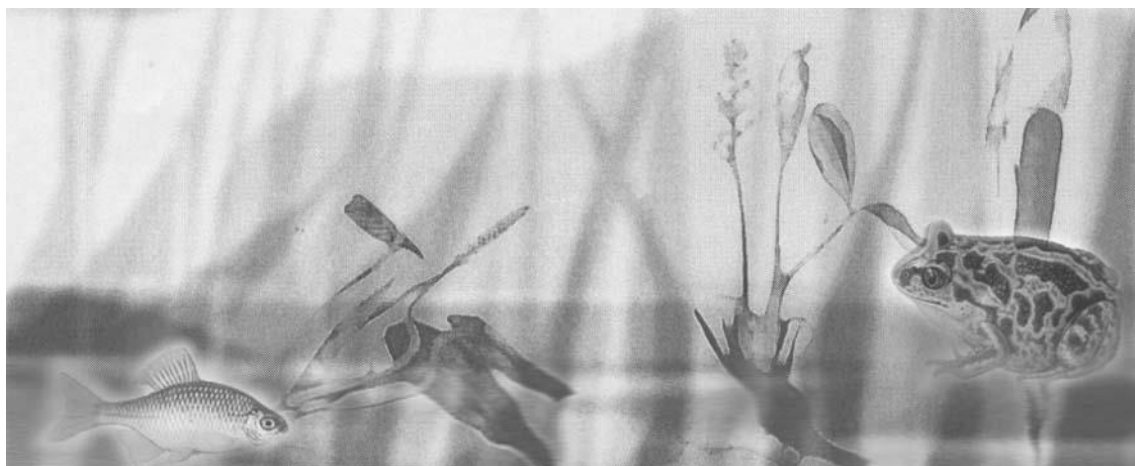
Wendy Roet

Jouw naam

*De wolken
aan de hemel
stamelen
soms plotseling
jouw naam
die staat geschreven
in de bloemen en de planten
in de vijver met de vissen
in de groene waterlissen
in een vogel in een boom
in een kikker in het gras*

*zij vertellen mij
hoe mooi
en lief je was*

Wil Vreeburg

DOORN

Lotgenotenweekend 4 t/m 6 april 2008

“Op zoek naar ruimte voor toekomst”

Ruimte voor toekomst, de titel van een aantal weekenden geeft hoop. Hoop dat die ruimte er voor iedere deelnemer zal komen. Dat is ook de verwachting die ik heb als ik op vrijdag 4 april, samen met Jos, aankom in Doorn.

Een mooi in de bossen gelegen complex, waar we welkom worden geheten.

Iedereen is wat gespannen over de dingen die komen gaan. We realiseren ons dat het geen gemakkelijk weekend gaat worden.

Het zal gaan over Het Verleden.

Vier weekenden om ‘aan onszelf te werken’. Wat houdt dat in? Voor sommigen die al eerder met therapie in aanraking kwamen, niet heel nieuw. Voor anderen die nog nooit in een groep hebben gewerkt, een spannende aangelegenheid met de vraag, wat gaat er allemaal gebeuren?

Er waren drie groepen van tien personen.

De groepen werden professioneel samengesteld, geen partners in dezelfde groep, wat wel prettig is omdat je elkaar dan niet kan beïnvloeden.

Mijn groep bestond uit tien lotgenoten, we kenden elkaar al vanuit de vereniging. Daardoor was het kennismakingsrondje op vrijdagavond niet helemaal verrassend.

We kenden de verhalen, de kinderen, we lezen het verdriet in elkaars ogen.

De volgende morgen, zaterdag, gingen we verder met het vertellen van het eigen verhaal.

Onze begeleiders, Liesbeth Veldman en Arend Altena bleken professionele en ook, zeker zo belangrijk, vriendelijke mensen.

Zij leidden ons door de doolhof van ons verhaal en ons verdriet door op het juiste moment in te grijpen, zodat iedereen voldoende tijd kreeg om haar of zijn verhaal te vertellen. Het horen van de verhalen vond ik een zware opgave. Tijdens het verhaal van een ander komt bij mij woede en verdriet naar boven, dat natuurlijk alles te maken heeft met mijn eigen verdriet.

Het delen van die verhalen gaf mij een goed gevoel. Een gevoel van saamhorigheid.

Hier mocht je verdriet, je woede, er zijn.

Hier werd niet geoordeeld.

Regelmatig becroop mij het gevoel in een surrealistische wereld terecht gekomen te zijn. De verhalen die worden verteld grenzen aan het ongelooflijke. En dit is onze wereld, de wereld van ouders van een vermoord kind.

De neiging om hard weg te lopen.

We kregen een werkboek mee waarin we eventueel notities konden maken tussen de programmadelen. Ik ben daar niet aan toegekomen, moe als ik was en ik had de tijd hard nodig om weer op adem te komen.

Met Tineke wilde ik na afloop gaan zwemmen in het daar aanwezige bad.

Toen we met onze badpakken op weg waren keken we elkaar aan en zeiden tegen elkaar: “Heb jij zin in zwemmen? Ik niet, nee ik ook niet, kom we gaan lekker een wandelingetje maken”. Even het gebouw uit.

Op zondag zouden we creatief aan het werk gaan. We kregen daarvoor een groot vel papier en moesten daarop een beeld maken van wie ons kind was. Lang heb ik naar het lege vel zitten kijken zonder enige creatieve aanvechting.

Mijn kind, zo bijzonder, zo mooi, zo lief, ik weet echt niet hoe ik dat moet laten zien.

Toch geprobeerd een mandela te tekenen, maar ik ben daar helemaal niet tevreden over.

Mij bespringen allerlei gedachten en ik voel dat ik meer in mijn hoofd zit dan in mijn gevoel. Als ik in mijn gevoel schiet kan ik alleen maar huilen.

Arend vroeg nog of ik kon benoemen waarom ik zo verdrietig was en ik kon alleen maar antwoorden: gewoon, om alles, om alle ellende in de wereld. En hij knikte.

Toen vroeg hij hoe oud ik was.

Bij het ouder worden gebeurt het vaak, dat dingen herbeleefd worden. Je gaat zo'n beetje de balans opmaken. Vertel mij wat, ik doe niet anders dan balans opmaken.

In de dagboek aantekening in het werkboek staan voor vrijdag de volgende vragen:

Wat vond ik moeilijk en waarom?

Wat voelde goed om te doen en waarom?

Wat met name neem ik mee van deze dag en waarom?

Door mij werd alleen de middelste vraag beantwoord met: *Ontspannen en voelen dat mijn lijf rustig wordt.*

Verder heb ik geen aantekeningen gemaakt.

De tekening namen we mee naar huis om thuis eventueel verder af te maken.

Wat ik prettig vond waren de zogeheten Mindfulness oefeningen die door de begeleiders om beurten werden gegeven aan het begin van een sessie.

Toe be mindfull kun je vertalen met 'opmerkzaam zijn'. 'gewaars zijn'.

Mindfulness betekent 'bewust gewaars zijn van de ervaring van moment tot moment zonder oordeel.' Mindfulness is bewust ervaren van het moment.

Mindlessness is het tegendeel van mindfulness en betekent eigenlijk dat alles van het moment gedachteloos aan je voorbij gaat.

Alle oefeningen zijn erop gericht op vergroten van de vaardigheid om met vriendelijke, niet (ver)oordelende aandacht in het hier-en-nu te blijven. Door te oefenen leer je dat je niet hoeft te 'verdwijnen' in je (negatieve-of pieker) gedachten, gevoelens of lichaamssensaties (waaronder pijn).

Zo evaluerend zie ik in dit verhaal dat ik graag ontspanning zocht. Maar misschien was dit wel een vlucht uit de werkelijkheid, die voor mij veel te hard en wreed is.

Het volgende weekend zal gaan over het Heden en hoe ik/wij daarin staan. Ik kijk er naar uit om samen dit alles te beleven.

Naast het programma was het verblijf, het eten etc. fantastisch goed verzorgd.

Daar was eenieder het over eens.

We werden eigenlijk best verwend.

Wil Vreeburg

Cirkel

**Ik heb gezocht
gevonden en verloren
en weer opnieuw gezocht
tотdat ik het weer vond
een mens wordt zoveel meer
dan ééns geboren
en voor wie zoekt is op 'n dag
de cirkel rond**

DOORN

Mijn bevindingen, zoals ik het lotgenotenweekend heb ervaren.

Ik zag er met een dubbel gevoel tegenop om dit eerste weekend te gaan doen. Aan de éne kant het gevoel van: wat een kans krijgen wij om hier aan deel te nemen. Het gemis van je kind dat je elke dag voelt, wat een deel van je leven geworden is. Mijn leven gaat ogenschijnlijk voor buitenstaanders gewoon door, zelf weet je dat je met veel verdriet, gemis en pijn zit. Zoals we allen ervaren, de glans is van je leven af, de moord op je kind is elke dag bij je. En dat je dan deze kans krijgt, met de gedachte dat je hulp wordt aangeboden om te leren met je verlies om te gaan.

Professionele hulp, die hopelijk weet wat je nodig zult hebben om weer verder te gaan, je leven draaglijk te maken, je leven te leven, met daarin natuurlijk je kind wat niet meer bij je is, maar weer leren hoe je door kunt gaan. Wetende dat het heel zwaar zal zijn om de weekenden te doen. De verhalen van je mede lotgenoten, hun pijn en verdriet voelen.

Maar oké, je gaat ervoor, je wilt zo goed mogelijk met dit alles verder. Aan de andere kant weer een weekend met mensen die je dierbaar geworden zijn, saamhorigheid, lachen en huilen met elkaar. Ook deze weekenden met elkaar delen, met allen hetzelfde doel, werken aan jezelf.

Mijn eerste indruk is ontzettend goed. Ik heb gemerkt dat na dit eerste weekend er processen op gang gekomen zijn. Bij mij en andere lotgenoten. Voor mezelf sprekende weet en wil ik dat ik verder moet. Er is veel deskundige hulp aanwezig, mocht het nodig zijn, zij mij (ons) door kunnen verwijzen, weten wat je nodig hebt.

Dit weekend heb ik ervaren dat het gebeuren met Ellis er bij mij een behoorlijke blokkade zit. Mijn diepste gevoelens heb ik niet kwijt gekund (kon ik niet).

Maandagochtend eenmaal thuis, een enorme huilbui, kwaadheid en verdriet wat er uit kwam. Jan was er gelukkig nog en we hebben er samen heel goed over kunnen praten. Ik heb hierdoor nu op papier kunnen zetten wat er bij mij van binnen wroet en hoop er het volgende weekend in Doorn mee aan de slag te kunnen.

Janny de Jongh

VERSLAG BIJEENKOMST 19 april 2008.
Verslag deelbijeenkomst door José Frijns

Afwezig, en meer aanwezig dan de aanwezigen zijn.

*'Een nieuwe ontluikende lente is net begonnen.
En ik zit verstrikt in mijn verdriet om mijn kind
dat op zo'n ondraaglijke manier de dood vond.
Ik voel dat ik weer verder wil.
Waar haal ik de moed vandaan om mijn leven
op te pakken en door te gaan?'*

In dit stuk wil ik proberen om de strekking van hetgeen besproken is weer te geven.
De bespreking spitste zich toe op twee vragen:

Hoe pak je de draad weer op?

Het jaargetijde waarin je kind geboren of gestorven is, staat als een 'mal', in je leven gegrift. De lente is voor de één een verademing, je voelt lijfelijk de zon om je heen...: er is weer meer licht.

Voor de ander wier kind in het voorjaar, op zijn verjaardag, zelfs op Paasdag is overleden, is zowel het voorjaar als het Paasfeest een 'zware, donkere tijd'.

Het verhaal van één moeder bleek een belangrijke 'kapstok te zijn.

Haar zoon was 7 ½ jaar geleden, in het najaar, overleden. De najaarsdagen waren daardoor letterlijk en figuurlijk gekleurd door verdriet om het gemis van haar zoon.

Zij vertelde dat zij vlak na het overlijden van haar zoon een soort 'krankzinnigheidsenergie' bezat en eigenlijk alles op de automatische piloot afhandelde. Zij pakte via lezen en schilderen draad op door en zocht hiermee afleiding. Totdat zij plotseling, al lezend op haar bed een muis voelde op haar teen.

Daar schrok zij zó van en 'raakte zij zo achterop' dat zij niets meer kon.

Zij stelde zich onder doktersbehandeling.

Na haar hele verhaal sinds de dood van haar zoon verteld te hebben constateerde de

psychiater dat zij geen kracht meer had om haar muizenfobie te beheersen, veroorzaakt door een 'energiek' vanwege een eerdere traumatische ervaring....

Momenteel slikt zij medicijnen en heeft zij therapeutische hulp om weer de oude te worden, om zich weer te kunnen concentreren en te kunnen lezen, schilderen en andere dingen te doen die op haar pad komen.

"Het lukt me ook niet meer zo goed om voor andere mensen wat te betekenen.....!"

Niet de 'muis', maar de 'muizenissen' in het hoofd werden door veel ouders herkend.

Ook dat je in het begin na het overlijden van je kind eigenlijk alles geprogrammeerd, of op de automatische piloot doet.

Het voorjaar gaat aan je voorbij. Een moeder vertelde dat ze anderhalf jaar na de dood van haar dochter, die in januari overleed, merkte dat het voorjaar was en zich toen geschrokken afvroeg: maar vorig jaar is het toch óók lente geweest?:

"het eerste jaar was ik een soortement blind!"

"Op onze reis door Indonesië schrok ik er zelfs van dat ik het woord 'mooi' gebruikte en dat ik de schoonheid van het land ervaren had!

Het kostte mij een hele strijd om weer te mogen genieten...!"

Een andere moeder vertelde dat haar zoon op moederdag (een voorjaarsfeest) overleden is. In die periode had zij het voorjaar, het ontluikende groen hard nodig om zich met de oerkracht van de aarde te verbinden:

"Ik aaide zelfs de blaadjes..."

Nu we jaren verder zijn ben ik dat gevoel wat kwijtgeraakt, kan ik wel méér genieten van de tuin, het voorjaar. Het energiek herken ik heel goed, zeker als er weer iets gebeurt dat te maken heeft met de moord op mijn zoon."

Een derde moeder vertelde over de overlevingsdrang vlak na de dood van haar kind, maar ontkwam jaren later toch niet aan het eerder genoemde energiek.

"Ik kan me ook niet goed ontspannen, ik slaap wel, maar wordt 's ochtend stijf wakker:

"Zou dat komen door alles wat je hebt meegemaakt? "Maar ik wil nog zoveel!"

"Als ik ergens aan begin, maak ik het niet af, maak ik er een chaos van!"

Iemand anders vertelt dat het verlies van haar dochter al 13 jaar geleden is.

Zij leeft vanuit de gedachte: Niet morgen, maar nu; morgen zien we wel weer! Ook dit wordt herkend: "Ik leef bij de dag!"

"Eigenlijk heb ik geen verwachtingspatroon meer!"

"Toch ga ik 's ochtends fluitend de deur uit, dat heb ik eigenlijk altijd gedaan!"

Soms brengt dit met zich mee dat er niet meer vooruit gepland wordt omdat de ervaring leert dat de volgende dag de 'puf' ontbreekt,

"maar dan moet je het toch doen, anders vloeit je weg!"

"Zo'n energielek...je kan je niet meer ontspannen, ik voelde mij lichamenlijk gestresst, kon niet meer lezen, je voelt de pijn van het gemis en je moet toch verder, want ik wil nog zoveel....."

"Aanvankelijk heb ik veel steun gehad aan de kerk, maar toen ik daar geen inspiratie meer opdeed, werd dat ook minder. Nu ben ik naar een andere kerk gegaan en krijg daar weer meer energie!"

"Op 19 maart is mijn zoon begraven!"

"Dat is mijn lente! Hoe redden andere ouders dat? Ik heb geen kracht, geen benen om op te staan en geen tranen!"

De lente, het jonge leven, het jonge groen nodigt ook uit om je uit te leven in de tuin.

In periodes van vakantie kan een echtpaar het verdriet ook meer loslaten waardoor er ruimte komt voor andere dingen.

"In hoeverre is dit ook een verschijnsel dat, gewoon, met ouder worden te maken heeft?"

"Waar haal je de moed vandaan?"

"Ik ben helemaal alléén, geen man, geen kinderen! Dat is enerzijds erg, anderzijds kan ik daardoor ook helemaal mezelf zijn en me op mezelf concentreren"

"Ik denk, en ik denk, en dan denk ik: niet denken!. Maar dat kan niet, want dat zou dan ook voor andere dingen zo zijn!"

Hierop wordt gereageerd met:

"Wij gaan door voor onze (klein) kinderen, maar zij moet het helemaal uit zichzelf halen!"

"Het leven is mijn bron! "Bepaalde gevoelens blijven wel, maar je gaat door en doet dingen! Als je alléénstaand bent is het moeilijk, maar samen soms óók!"

"Moed is gericht op toekomst! "ik haal de energie uit het leven zelf, dat is mijn bron. Vroeger had ik nog wel geloof in een God, dat is nu weg!" "Moed is een overlevingsdrang".

"Kennelijk ben ik altijd moedig geweest om door te gaan.

Putten jullie ook moed uit de bijeenkomsten bij de VOVK?

"Ja, hier horen we dingen hoe andere ouders dit oppakken!" "Hier praat je zoals je bènt!"

Andere mensen snappen dat niet!"

"Er is een verschil tussen het 'gewoon' overlijden van je kind en de kracht die van buitenaf heeft gezorgd dat je kind van je afgenomen werd!"

"Nu is de dader in vrijheid gesteld en tegen de afspraken in teruggekeerd naar ons dorp.

De vrijheid en vrije woonsituatie (in onze woonplaats) van de dader maakt het nu weer onveilig voor mij en verstoort de balans die ik dacht gevonden te hebben. De dader maakt daardoor weer deel uit van mijn leven.

Ik word daar moedeloos van terwijl ik toch het 'recht' heb om *niet* meer moedeloos te zijn.

Ik ervaar het onrecht dat hij ons aangedaan heeft nu voor de tweede keer. Ik moet weer zien in balans te komen.....

"Wellicht gaat dat nu sneller dan de eerste keer!?"

Een andere moeder:

"wat zal ik verder hier gaan zitten lijden?"

Als ik niet spiritueler wordt, kom ik nooit bij mijn zoon!" Deze moeder heeft een training gedaan om bewust te leren 'uittreden', om zó haar zoon te ontmoeten, Dat is haar gelukt:

"Ik beklim samen met hem een berg. De rugzak wordt wat zwaar en ik stel voor om deze ballast eruit te gooien. Dat doen we.

Hij stopt zijn lege rugzak in mijn rugzak.

Als ik vraag waarom hij dat doet antwoordt hij dat hij die zak niet meer nodig heeft!"

Na dit verhaal vraagt één van de ouders
” Wou hij nog terug naar de aarde?”
“Neen, hij wou voor geen prijs terug...!”
Veel ouders halen de moed uit hun gezin, hun
kinderen en kleinkinderen. Dat zijn
lichtpuntjes. Een ouder vertelt heel stellig dat
zij de moed haalt uit haar vermoorde kind:
“Ter wille van háár wil ik óók door.
Haar karakter, haar vechtlust stimuleren mij
om te vechten. Die dader krijgt mij er niet óók
nog eens onder.....!”

Naar aanleiding van deze laatste uitspraak
neem ik de vrijheid dit gedichtje, dat
voorgedragen werd in de herinneringsdienst
van de hospice waar ik als vrijwilliger werk,
hieraan toe te voegen:

‘Sterf niet met mij’

*Als je mij nog iets wilt geven,
Dan zou ik je vragen
Sterf niet met mij,
Omhels het leven!*

*Je mag bedroefd zijn,
Maar wanhoop niet.
Verdrink niet in te groot verdriet.*

*Als je mij nog iets wilt schenken
Dan zou ik willen:
Blijf toekomst zien,
Blijf hoopvol denken.*

*Zodat je uitgroeit
En voluit leeft
En het leven alle kansen geeft.*

Yvonne van Emmerich

'Anoeska verdiende dit erbetoon'

Het AD. Rotterdam, 19 januari 2008.
Eindelijk heeft hij rust, ruim 21 jaar na de
moord op zijn kleine meisje. Exact op de plek
in het park bij de Euromast waar het lichaam
van zijn 3-jarige dochter 'als oud vuil' werd
gedumpt, ligt nu een zwarte, glanzende
gedenksteen. „Dat heeft Anoeska verdiend,”
zegt vader Chiel Grishaver. „Een monument,
om iedereen eraan te herinneren wat voor
afschuwelijks mijn lieve, soms ondeugende
kind is aangedaan.”
De oud-Rotterdammer besepte 21 jaar geleden
niet in welk gevaar zijn dochter verkeerde.
Zijn ex had een nieuwe vriend, die hem
weghield van zijn twee kinderen. Dat zijn zoon
zwaar mishandeld in het ziekenhuis lag, wist
hij niet. „Als ik dat had gehoord, had ik
ingegrepen. Maar ik wist niets en kon niets
voor Anoeska doen.” Zijn ex-vrouw vertelde
de politie dat ze haar dochttertje was kwijt-
geraakt in het warenhuis Ter Meulen.
Een paar dagen later biechtte ze op dat het
meisje was begraven op de kade, vlakbij
restaurant Parkheuvel. Het meisje was door
haar vriend geslagen, geschopt en gebeten tot
de dood volgde. Chiel hoorde pas over de dood
van Anoeska, toen hij op televisie haar naam
hoorde vallen. Voor de eerste keer zag hij de
beelden van haar vindplaats. „Als ik hier nu
sta, tril ik nog altijd. Door de emoties.
Alles is nog hetzelfde als toen.”

Het duurde lang voor de gedenksteen er kwam,
tot ver na de vrijlating van Anoeska's moeder
en haar vriend. Maar Chiel en Angelo, haar
oudere broer, zijn blij dat het tóch is gelukt,
met hulp van de gemeente. Chiel hoopt dat
voorbijgangers stil zullen staan bij de steen
met onder de foto van Anoeska de woorden:
'Geboren 19 oktober 1983. Vermoord 22
oktober 1986' „De tekst is kort, maar heeft
veel impact. Ik hoop dat mensen beseffen dat
er nog steeds kindermoorden worden gepleegd.
En nog steeds weten politie en hulpverleners
van de problemen. Dit moet stoppen.”

MIJN ZUS CAROLINE

Het is nu bijna 12 jaar geleden dat mijn zus Caroline, toen bijna 25 jaar, werd vermoord. Mijn ouders, mijn zusje en ik zouden haar bij Parijs ontmoeten tijdens de zomervakantie. Maar ze kwam niet.

Terwijl wij op haar wachtten op de camping, werd ze enkele tientallen kilometers verderop langs de snelweg gevonden.

Ik was toen 13 jaar.

Wat ik mij van de eerste weken, waarin wij in volslagen onzekerheid leefden over haar lot, het beste kan herinneren, is wat ik zag gebeuren met mijn moeder. Zij was de eerste die voelde dat er iets helemaal mis was. Zij riep al vóór de afgesproken dag dat het niet goed was. Vanaf die dag ben ik niet alleen mijn zus, maar ook mijn moeder verloren. Althans, de moeder die ik had tot 27 juli 1996.

Sinds een paar maanden ben ik toegevoegd aan de mailinglijst van de Cocon. Pas sinds een paar maanden... niet omdat ik hem bewust niet wilde ontvangen, maar volgens mij durfde mijn moeder het niet aan te bieden. Bang als zij is om mij nog meer verdriet aan te doen. Schuldig als zij zich voelt, al kon ze niet anders, over het feit dat ze tijdens mijn puberteit niet altijd de moeder is geweest die ze had willen zijn.

Maar nu ontvang ik hem wel. En ik lees hem ook. Al blijft het een vreemd item om naast de Viva en de folder van het Kruidvat op de deurmat te vinden. Elke keer weer doet het me iets, sta ik er even bij stil wat ertoe geleid heeft dat ik, nu zelf 25 jaar, dit blad ontvang.

Thuis praten wij veel over Caroline, haar dood, en wat het met ons gedaan heeft. Met ons als individuen, maar ook vooral met ons als gezin. Deze gesprekken zijn belangrijk voor mij, en ook zeker voor mijn vader en mijn moeder. Voor hen is het heel belangrijk te weten hoe alles voor ons als 'andere kinderen' is geweest. "Wat dacht je toen?", "Hoe heb je dat ervaren?" en "Wat herinner je je daar of daar nog van?" Mijn ouders hebben inmiddels een aardig idee hoe de afgelopen 12 jaar voor mij zijn geweest met betrekking tot de dood van mijn zus. Tijdens de lotgenoten bijeenkomsten van de VOVK blijkt dit onderwerp vaak aan de orde te komen.

Een Ouder van een Vermoord Kind

is vaak immers ook nog een

Ouder van een Levend Kind.

Daarom vroegen mijn ouders mij om eens wat van mijn ervaringen, gedachten en gevoelens hierover op papier te zetten voor de Cocon. Mede door inspiratie die ik kreeg van het stuk van Frank van Dijck in de vorige Cocon ben ik daar inmiddels al een eindje mee op weg. In eerste instantie dacht ik: "Waar moet ik dan in vredesnaam over schrijven?" Er zitten zoveel aspecten aan. Zo mis ik natuurlijk gewoon mijn zus; er wordt iemand van je weggenomen waar je heel veel van houdt. Van de ene op de andere dag. Jarenlang heb ik allerlei dingen meegemaakt die ik met haar had willen delen, maar dat kon niet. Inmiddels is zij net zolang wel als niet in mijn leven geweest. En toch zal zij altijd zo'n grote plek innemen. Misschien juist door wat er gebeurd is.

Maar ook de (uitblijvende) reactie van mijn leeftijdsgenoten, vrienden en vriendinnen zal ik nooit vergeten. Voor kinderen aan het begin van de puberteit is het niet eenvoudig gebleken met mij(n situatie) om te gaan. Maar natuurlijk was ik zelf ook een puber.

En zoals bij veel pubers was mijn belangrijkste doelstelling in het leven: niet opvallen!

De moord op Caroline had natuurlijk het tegengestelde effect. Zo kan ik nog wel even doorgaan, maar zoals ik aan het begin van dit stuk al zei, heeft met name het verlies van “mijn moeder” erg veel indruk op me gemaakt.

Een kind verliezen is het ergste dat een mens kan overkomen. Jullie als leden van de vereniging kunnen hier als geen ander over meepraten. Op een andere manier kan ik dat ook. Zoals ik zei was mijn moeder de eerste die voelde dat het fout was, toen in juli 1996. Vanaf dat moment staat haar leven in het teken van Caroline. Eerst de strijd om duidelijkheid over haar lot. Toen de strijd om het lichaam naar Nederland te krijgen. De begrafenis regelen. Media-aandacht. Ga zo maar door.

Vlnr Michelle, Caroline en Eveline.

En mijn zusje en ik hebben dit allemaal van heel dichtbij meegemaakt. Hoewel ik het mij niet herinner als een tijd waarin ik aandacht tekort kwam, was het contact met mijn moeder wel anders. Na school onder het genot van een kop thee vroeg zij doorgaans niet hoe het op school was geweest, maar liet ze ons ingezonden brieven lezen aan de krant. Of stalde ze ontvangen rouwkaartjes op tafel uit die vanuit heel Nederland werden gestuurd. Soms zelfs troffen wij onverwacht complete cameraploegen aan in de huiskamer. Of ik hier zelf op dat moment behoefte aan had? Nee, maar mijn moeder kon niet anders. Dit was haar manier van overleven. Dat voelde ik toen, en dat weet ik nu helemaal zeker. En daarom neem ik het haar niet kwalijk. Want ze heeft het overleefd en daar gaat het mij om. Ik heb mijn moeder nog, zij het in een iets andere vorm. En ik ben trots op haar. Trots dat

ze zich erdoorheen heeft geslagen en dat ze er misschien zelfs weer een beetje sterker uit is gekomen.

Ook herinner ik me van deze tijd de steun en toeverlaat, de “rots in de branding”, die mijn vader was. Alles deed hij eraan mijn zusje en mij toch de normale dingen te geven die bij onze leeftijd hoorden. Ons van en naar vriendinnetjes brengen, luisteren naar onze uitermate ingewikkelde puberproblematiek. Ons geruststellen en zeggen dat alles wel goed zou komen. En tegelijk moest hij er voor mijn moeder zijn, voor wie de normale dingen allemaal niet meer zo vanzelfsprekend waren. Ook op hem ben ik trots. Al met al hebben wij naar mijn idee als gezin een hele goede manier gevonden om, samen en ieder voor zich, te leven met het verlies van onze lieve Caroline.

Tot slot het volgende: ik denk dat jullie allemaal bepaalde schuldgevoelens hebben richting jullie andere kinderen. Ik heb dit althans bij mijn ouders sterk gemerkt. Maar zoals Frank van Dijck in zijn stukje al zei: “Er is niemand schuldig behalve de moordenaar.” En zo voel ik dat oprecht.

Michelle Vreeburg.

Mijn gezicht.

Mijn zus is weg vermist,
De politie is in geschiktelo,
niemand weet waar ze is,
ze is weg, ze is vermist.

Haar kleren liggen bij ons,
ze ruiken naar mijn zus,
die geurt die is zo fijn,
ik wou dat ik bij mijn zus kon zijn

Morgen misschien of dan ook is ze
weer terug.

Je weet niet precies wanneer
maar ulig ja dat weet ik zeker
namt carolina weer terug

Destijds geschreven door Eveline, Caroline's jongste zusje.

LOSLATEN?

Laatst sprong mijn kleindochter van vier van de trap recht in mijn armen en dat onvoorwaardelijk vertrouwen ontroerde mij hevig. Haar vader was vijf jaar oud, toen we hem alleen met de bus naar de muziekschool in de grote stad lieten gaan.

Mijn moeder was 96 jaar toen ze stierf.
Maaïke was 24 toen ze werd vermoord.

Een andere dochter woont in een grote stad in het centrum van het land.
Een zoon woont in het midden van het land.
En wij?
Wij wonen met ons tweeën in Hengelo.

We hebben ze allemaal losgelaten, behalve onze kleindochter dan – die hebben we stevig opgevangen.

En dat loslaten, daar beginnen ze zelf mee: eerst houden ze zich krampachtig vast aan de spijlen van de box en als ze dan loslaten is het Boem! En daar liggen ze.
En beginnen weer opnieuw.

Vier jaar? Naar de basisschool! Dan moet jij ze (een beetje) loslaten.
Twaalf jaar? Naar het vervolgonderwijs en daar sta je niet meer bij het hek ze op te wachten.
Achtien? Rijbewijs halen en je houdt je hart vast als ze in hun eerste auto weggrijden.
Zaterdagavond? Naar de stad en je slaapt pas rustig als je ze thuis hoort komen.
Zijn ze volwassen, hebben ze zelf een gezin?
Denk je: gaat het wel goed?

En zo blijf je bezig – eens een ouder, altijd een ouder, dat leer je niet meer af en dat wil je ook niet. Maar al dit loslaten is gezond, want dat heb je toch zelf gewild en dat heb je toch zelf ook ooit gedaan en dacht jij er dan bij na hoe jouw ouders dat allemaal vonden?
Welnee, daar zijn het ouders voor!

Nu is je kind vermoord en je wilt niets liever dan dat je het nog maar even vast kunt houden en haar loslaten is moeilijker dan het bij de andere kinderen is, want je weet: die zijn er nog, al zie je ze soms een hele tijd niet of misschien wonen ze wel aan de andere kant van de wereld. Maar ze zijn er!

Het ene kind, dat er niet meer is, hoe kun je dat kind loslaten? Voor mijn gevoel is het niet het ergste dat òns dit kind is afgenomen, maar dat háár het leven is ontnomen.

Wij leven nog, zij niet meer.
Wij hebben toekomst, zij niet meer.
Loslaten is natuurlijk niet: vergeten. Loslaten is niet: verder leven alsof er niets gebeurd is. Loslaten is misschien zo leven dat je verdriet om haar niet de overhand krijgt, zo leven dat je met je verdriet toch het leven aan wilt.

En dan is er nog degene die ons al dat leed heeft aangedaan.
Hem loslaten? Ja!
Dat wil zeggen: hij krijgt òns niet te pakken, hij verwoest òns leven niet!
Daarvoor hebben wij het leven te lief.
Daarvoor hebben wij Maaïke te lief.

Paul Kuiper

*Hoe ben ik
van binnen
enkel
vlees en bloed
of zit er
ergens
ook 'gevoel'
van binnen
want ik voel
wel wat voor jou*

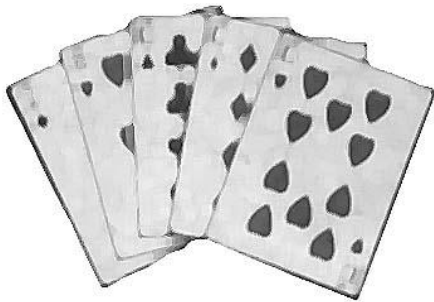
Maaïke Kuiper

VERLIEZEN KUN JE LEREN

In twee kranten, de Leeuwarder Courant en het Brabants Dagblad, heeft (op resp. 31-12-2007 en 11-01-2008) een artikel gestaan waar veel ouders van een overleden kind zich aan geërgerd hebben. Via mijn echtgenote, contactpersoon van de Vereniging Ouders van een Overleden Kind (VOOK), kreeg ik dat artikel onder ogen. Ik heb daarop mijn commentaar naar de twee kranten gestuurd. Wil Vreeburg, ook contactpersoon van de VOOK en tevens lid van de redactie van COCON, wilde graag een samenvatting van het krantenartikel en mijn reactie daarop in COCON publiceren. Hieronder de samenvatting, mijn reactie en een nawoord.

Verliezen kun je leren

Een spelletje kaart, een voetbalwedstrijd, een baan, een naaste, wie het tegen zit, kan zo het ene na het andere verlies lijden. Een zwaar leven voor wie niet tegen zijn verlies kan. Tenzij hij zijn leven betert: verliezen kun je leren.

Door Marcel de Jong

Er volgt dan een stuk over verliezen in de sport met: kom nooit aan met excuses en klaag niet, met tot slot van dat stuk:

Neem je verlies, maak het niet persoonlijk en ga de confrontatie weer aan, zijn de tips die psycholoog Jos de Keijser van GGZ Friesland geeft voor mensen die moeite hebben met verliezen. Iemand die zijn eigen bedrijf failliet heeft zien gaan, wil snel weer een nieuw bedrijf beginnen om te laten zien dat hij het wel kan. "Ze willen zich bewijzen. Er zijn maar weinig mensen die na zo'n ervaring ergens in loondienst gaan."

Direct daarna staat in het artikel het volgende (niet ingekorte) stuk:

KRENKING

"Elk verlies is een krenking. Er wordt iets van je afgepakt. Wij proberen als psychologen die krenking weer ongedaan te maken, de schade te herstellen." De Keijser helpt vooral mensen het verlies van een naaste te verwerken. Het is de zwaarste categorie van verlies lijden. "De dierbare is onvervangbaar." Van herstellen is geen sprake.

Via een zogenoemd vier taken model probeert hij de nabestaanden over het verlies heen te helpen. Allereerst moeten ze accepteren dat de dood van hun geliefde een feit is. "In de acceptatie zit zoveel boosheid en verzet. Sommige ouders blijven daarin steken en kampen met chronische rouw. Zonder hulp komen ze er niet uit."

Als tweede is er de emotionele taak. Mensen moeten het pijn en verdriet om de overledene verwerken. "Het moet niet letterlijk en figuurlijk voor in het hoofd blijven hangen." Anders blijven nabestaanden er mee op staan en naar bed gaan.

Dan wacht de sociale taak. De weduwe of weduwnaar moet zijn sociale leven aanpassen. Was de partner de stuwende kracht bij uitjes, dan moet de overgeblevene de rol overnemen. "Anders raakt hij in een isolement." De vierde taak is het steken van energie in nieuwe mensen. Waar de aandacht voorheen op de partner gericht was, moet de nabestaande die energie nu op andere mensen richten.

Ieder mens verwerkt zijn verlies anders. Maar ieder mens kan ook leren weer een stap verder te komen. Al heeft de één daar meer tijd voor nodig dan de ander. "Je moet kijken wat er blokkeert en de blokkades opheffen. Ieder mens is in staat om te verwerken."

Zie daar de link naar de veel minder ingrijpendere verliessituaties die in andere facetten van het dagelijks leven voorkomen. De Keijser heeft af en toe ook ondernemers en sporters geholpen om met verlies om te gaan. Ook daar is de boodschap incasseren en weer verder gaan. "Bij voetbal kunnen sommige spelers geïntimideerd raken door het publiek en de tegenstander. Zij moeten leren dat niet persoonlijk op te vatten."

(Ik heb de bovenstaande tekst letterlijk overgenomen, dus inclusief de kromme zinnen)

Hierna volgt nog een stuk over bewustwording, over mensen die niet tegen hun verlies kunnen, narcistisch zijn.

In het artikel staan delen die misschien wel waar zijn, maar ik vond ik vooral de kop, waar in één zin verlies van een spelletje kaart en van een naaste staat, erg storend, evenals het je leven beteren direct daarna. In het deel krenking zijn er diverse delen die bepaald geen schoonheidsprijs verdienen, zoals:

“Sommige ouders blijven daarin steken en kampen met chronische rouw. Zonder hulp komen ze er niet uit.”

en

“Het moet niet letterlijk en figuurlijk voor in het hoofd blijven hangen.”

en

“De weduwe of weduwnaar moet zijn sociale leven aanpassen.”

en

“moet de nabestaande die energie nu op andere mensen richten.”

en

“Je moet kijken wat er blokkeert en de blokkades opheffen.”

Het herhaald gebruik van het woordje “moet” vind ik ongepast, “die energie” moet je wel hebben en dat “kijken wat er blokkeert en de blokkades opheffen” wekt bij mij de indruk van een hulpverlener die zichzelf enorm overschat. Omdat er in het artikel naar mijn mening teveel staat wat krenkend is voor nabestaanden, maar vooral vanwege de kop, heb ik onderstaande enigszins sarcastische e-mail naar de Leeuwarder Courant gestuurd en een soortgelijke e-mail naar het Brabants Dagblad.

Aan de redactie van de Leeuwarder Courant

Geachte redactie,

Via mijn echtgenote, contactpersoon van de Vereniging Ouders van een Overleden Kind (VOOK), kreeg ik deze week het artikel “Verliezen kun je leren” onder ogen.

Dit artikel, geschreven door Marcel de Jong, is op 31-12-2007 in uw krant verschenen. In de kop (samenvatting) van het artikel staat:

“Een spelletje kaart, een voetbalwedstrijd, een baan, een belegging, een naaste, wie het tegenzit, kan zo het ene na het andere verlies lijden. Een zwaar leven voor wie niet tegen zijn verlies kan. Tenzij hij zijn leven betert: verliezen kun je leren.”

Aangezien ik op deze kop en het artikel wel wat aan te merken heb en omdat ik mijzelf bij uitstek als expert beschouw op het gebied van verliezen, wil ik hier op reageren, in de hoop dat u er iets van leert.

Reeds vanaf het begin van de middelbare school heb ik veel verloren. Het leren ging mij makkelijk af, ik had dus veel vrije tijd en besteedde die aan diverse sporten. Afgezien van één sport waar ik goed in was verloor ik heel veel wedstrijden, de meeste zelfs. In mijn studententijd heb ik met roeien zelfs nooit een wedstrijd gewonnen en in mijn latere leven met veteranenroeien slechts eenmaal (er waren die keer ook maar twee achten in onze leeftijdscategorie). Al heel lang schaak ik in competitieverband. Aangezien ik altijd tegen ongeveer gelijkwaardige tegenstanders speel verlies ik evenveel als ik win. Heb ik het verliezen geleerd? Ik denk het niet, ik heb er nooit moeite mee gehad, maar wellicht ben ik een natuurtalent op dat gebied.

Ook op andere gebieden heb ik verloren, wat banen betreft ben ik op mijn 31ste en 39ste na lange procedures als tweede geëindigd (resp. een lectorsbaan op een TU en een baan op hoger niveau). Ik heb die verliezen manmoedig gedragen, alhoewel de eerlijkheid gebied te zeggen het mij verder vrij goed is vergaan. Of ik ervan geleerd heb, ja wel iets.

Wat het verliezen van naasten betreft, welnu op mijn 17de had ik geen ouderlijk huis meer, mijn moeder was overleden en mijn vader was blind geworden. Heb ik daardoor

verliezen geleerd? Nee, het was gewoon heel verdrietig, ik heb alleen geleerd jong op eigen benen te staan.

Dan tot slot, op mijn 55ste hebben wij ons oudste kind verloren. Kun je dat leren, een kind verliezen? Meestal leer je iets door het vaak te doen (met sport bijv.) of mee te maken. Hoe vaak moet je een kind verliezen om voldoende "geleerd" te hebben? Jonge ouders die een kind bij de geboorte verliezen krijgen vaak nog een kind daarna, maar dat kan nooit hun overleden kind vervangen.

Een probleem is dat wij geen konijnen zijn. De draagtijd bij ons is negen maanden. In die tijd ontstaat al een sterke emotionele band die evolutionair gezien van groot belang is voor de bescherming van het kind na de geboorte. Daarna blijft de emotionele band bestaan en die kan ook nog versterkt worden. Onze zoon was 31 toen hij overleed. We hebben nog wel drie dochters en vijf kleinkinderen maar onze zoon is niet vervangbaar.

Het in één zin vergelijken van het verlies van een spelletje kaart met het verlies van een naaste vind ik getuigen van een ontstellende domheid en het volledig afwezig zijn van enig gevoel en inlevingsvermogen. De laatste zin in de kop van het artikel: "Tenzij hij zijn leven betert: verliezen kun je leren" komt me in dit verband als hoogst ongepast voor.

Tot slot, indien de gedachte bij u zou opkomen dat mijn bovenstaand commentaar veroorzaakt zou zijn door verzuring veroorzaakt door het verlies van onze zoon, het volgende: ik ben drie weken na het overlijden van mijn zoon halve dagen gaan werken en twee weken daarna hele dagen. Mijn functioneren was zodanig dat mij na negen maanden een volgende promotie werd aangeboden, zeer ongebruikelijk voor iemand van 56 jaar. Daar heb ik vriendelijk voor bedankt, die nieuwe drukke baan zou door het verlies van mijn zoon teveel geweest zijn. Maar 4 jaar later, toen ik 60 werd, bij Philips op dat moment de gebruikelijke pensioendatum, heb ik besloten nog een jaar door te werken wat toen kon. Wat mijn echtgenote betreft, die heeft het jaren erg moeilijk gehad, maar ze heeft haar creatieve en andere activiteiten weer opgepakt, heeft meerdere malen haar werk geëxposeerd en afgelopen oktober is er een kinderboek van haar uitgekomen:

"Brieven van de Sint" wat zeer goede recensies heeft gehad en waarvan de eerste druk in december reeds bijna was uitverkocht. Maar het verlies van onze zoon is wel zo zwaar dat ze er pas vorige week, meer dan 13 jaar na zijn overlijden, aan toe was voor het eerst een lezing daarover en over de periode daarna, te houden.

Ik zou zeggen, wees voortaan wat voorzichtiger indien u over verlies van naasten en over rouwen schrijft en laat dat schrijven over aan een journalist met levenservaring en inlevingsvermogen. Ik ben zelf niet boos over zo'n dom epistel, ik kan er wel tegen, maar ik weet dat anderen er wel boos over zijn geworden en dat het voor mensen die een naaste verloren hebben erg kwetsend is. Mijn schrijfwerk is niet bestemd voor publicatie, maar laat u het s.v.p. circuleren onder uw redacteurs om verdere miskleunen te voorkomen.

Met vriendelijke groet,

Dr. L. Vriens
Oude Dijk 6
5511 PA Knegsel

Nawoord

Normaal gebruik ik privé nooit mijn titel en heb ik een hekel aan poeha. In dit geval vond ik het t.o.v. de redacties wel van belang te schrijven zoals ik gedaan heb.

Aan de lezers van COCON wil ik wel vertellen dat ik relatief snel weer aan het werk kon gaan omdat mijn werk eigenlijk ook een hobby van me was. Ik had een fijne baan en goede collega's en ik wilde zelf persé weer aan het werk, maar in het begin kostte het me heel veel moeite om me te concentreren. Ook van belang was dat mijn baas me volledig vrij liet.

Als ik een half jaar thuis was gebleven was dat geen probleem geweest, maar zo'n werk-omgeving heeft niet iedereen.

Met vriendelijke groet en veel sterkte,

Leendert Vriens

VOOR U GELEZEN

Extra beveiliging in zaak Melanie

Opnieuw tbs-advies verdachte moord Geldropse tiener.

EINDHOVEN - Het Gerechtshof in Den Bosch is vandaag extra beveiligd om te voorkomen dat de man die is veroordeeld voor de moord van Melanie Sijbers ontsnapt. Een woordvoerder wilde niet ingaan op de aard van de maatregelen, maar duidelijk is dat er in ieder geval extra parketpolitie zal zijn. Raadsman H. van Dijk van de 42-jarige verdachte zei gisteren dat het tbs-advies na een contra-expertise overeind blijft. De Geldroppenaar staat als vlucht-

gevaarlijk te boek. Hij heeft in juli van dit jaar nog geprobeerd te ontsnappen uit de penitentiaire inrichting Overmaze in Maastricht. De man zit nu in de Extra Beveiligde Inrichting (EBI) in Vucht. Daar is hij ook psychologisch onderzocht.

Aanvankelijk wilde justitie de klinische observatie in het Eindhovense Forensisch Psychiatrisch Centrum (FPC) laten plaatsvinden. De directie daarvan kon echter niet garanderen dat het centrum voldoende beveiligd is. De man is door de rechtbank veroordeeld tot 15 jaar cel en tbs.

Van Dijk vroeg om het nieuwe psychiatrisch onderzoek omdat een

eerdere rapportage van het Pieter Baan Centrum niet objectief zou zijn. Die instelling heeft in het verleden groen licht gegeven om de ex-tbs'er vrij te laten. Hij zat toen al jaren vast voor gewelddadige verkrachtingen.

Tijdens die gevangenschap ontsnapte de Geldroppenaar meerdere keren. De rechtbank veroordeelde de ex-tbs'er vorig jaar voor ontvoering, verkrachting en doodslag op de vijftienjarige Melanie Sijbers.

Het meisje was een vriendinnetje van zijn stiefdochter. Ze was twee weken vermist voordat ze in september 2006 in een bos in Someren werd gevonden.

OM eist achttien jaar voor moord op Melanie

DEN BOSCH - De moordenaar van de vijftienjarige scholiere Melanie Sijbers handelde niet in paniek, maar juist uiterst koelbloedig toen hij haar in de bossen van Someren doodde terwijl zij spartelend vocht voor haar leven. De 42-jarige man uit Geldrop moet daarom achttien jaar de cel in, voor moord met voorbedachte rade.

Dat stelde advocaat-generaal C. Revis gisteren in het hoger beroep in de zaak-Sijbers. Hij eiste naast de gevangenisstraf ook tbs met dwangverpleging. Door de rechtbank is de verdachte vorig jaar veroordeeld tot vijftien jaar en tbs.

De man zou Melanie op 7 september 2006 naar een loods hebben ge-

bracht in Geldrop, haar daar hebben vastgebonden en verkracht om haar vervolgens in de kofferbak van zijn auto naar een bosgebied nabij Lierop te brengen.

Volgens de verdachte raakte hij in paniek toen hij stemmen hoorde in het bos. Hij zou Melanie een hand voor de mond hebben gehouden en haar op de grond hebben gedrukt. Toen de stemmen verdwenen bleef Melanie levenloos liggen. Revis is er echter overtuigd dat er geen sprake was van paniek, maar dat de verdachte al bij het vertrek uit de loods van plan was het meisje te vermoorden omdat hij bang was dat zij de verkrachting niet zou verzwijgen.

Brabants Dagblad van 5 en 6 maart 2008.

Twaalf jaar, en dan al een zware crimineel

Waar blijft het onderzoek naar de achtergrond van een aantal zeer jonge daders van overvallen?

Peter van Heemst
fractievoorzitter PvdA Rotterdam,
voormalig Kamerlid

De stad Rotterdam heeft een golf van gewelddadige roofovervallen op winkels achter de rug. Ze speelden zich aftussen november 2007 en maart 2008.

Eén van de slachtoffers was een kleine sigarenzaak op Katendrecht. De eigenaar – waar ik twee keer ben langs geweest – had videobeelden van de daders. Hij liet ze me zien. Met bivakmutsen op stormden de overvallers de winkel binnen. De kleinste zette de eigenaar een pistool op het hoofd. Ze holden weg na een greep uit de kas te hebben gedaan.

„Ze komen me bekend voor. En ze zijn zo rond de vijftien, zestien jaar oud”, vertelde de winkelier, toen we de beelden bekeken.

Na een week of vijf werden twee verdachten opgepakt. De jongste was niet vijftien, zestien jaar oud. Hij was veel jonger. Hij was twaalf.

Waar het me om gaat: de overval zelf heeft landelijk aandacht getrokken. Ze stond model voor de vele overvallen waarmee snackbars, videotheken, kapperszaken en buurtwinkels in Rotterdam – en in andere grote steden – te maken krijgen. Korpschef Aad Meijboom sloeg alarm over 'de golf van overvallen', net als eerder het Platform Detailhandel Nederland.

Het gekke is: de leeftijd van een van de daders leidde nauwelijks tot ophef. En dat zit me eigenlijk al weken dwars.

Wat is er allemaal mis gegaan in het leven van een kind dat opgroeit op Rotterdam-Zuid?

Wie hebben het mis zien gaan? En wat is er gedaan of nagelaten om in dat jonge leven op tijd een wissel om

te zetten? Had iemand het anders of beter kunnen doen?

Waarom eindigt een kind op twaalfjarige leeftijd als een zware crimineel, die een (nep?)pistool weet te bemachtigen en dat ook nog eens tegen het hoofd van een sigarenwinkelier durft te zetten?

Voor mij waren er veel parallellen met het lot van een ander Rotterdams kind: Gessica, ook wel bekend als het Maasmeisje.

Haar gewelddadige dood leidde, volkomen terecht, tot grote maatschappelijke verontwaardiging. De Inspecties van Jeugdzorg, Onderwijs, Justitie én Gezondheidszorg werden aan het werk gezet, om on-

Niemand lijkt nog te schrikken van zulk nieuws

der grote politieke en publieke druk uit te vloeien waar de hulpverlening had gefaald.

Er volgde een minutieuze reconstructie: wie had welke signalen opgevangen of kunnen opvangen? Wie heeft welke informatie gedeeld of juist voor zich gehouden? Wie had wat kunnen doen en wie heeft nagelaten daadwerkelijk op te treden?

Rond de 12-jarige gewelddadige winkeloverval bleef het stil. Angstaanjagend stil.

De staatssecretaris van justitie en de minister van jeugd en gezin, Tweede Kamerleden en de media, niemand leek er echt door te zijn geraakt of ervan geschrokken. Nie-

mand wilde het naadje van de kous weten.

In de gemeenteraad heeft de locoburgemeester inmiddels toegezegd de kwestie op te willen pakken; er komt een reconstructie van de lotgevallen van die zeer jonge dader.

In de raadscommissie voor Veiligheid beloofde de hoofdofficier van justitie een analyse te maken van de gewelddadige jonge daders waarmee hij in de regio Rotterdam het afgelopen jaar te maken heeft gekregen. Er is dus een beginnetje gemaakt.

Half april kwam daarbij een stroom van berichten op gang over jonge, gewelddadige daders. Trouw meldde dat een derde van de 10- en 11-jarige kinderen zich weleens schuldig maakt aan wangedrag of erger. Met als waarschuwing: uit deze groep komt later de veel kleinere harde kern van veelplegers voort.

Eindelijk. Het politiekorps Amsterdam-Amstelland sloeg al alarm in haar Veiligheidsrapportage over 2007: daders worden jonger en hun criminele gedrag wordt harder.

Rolf Loeber, hoogleraar jeugdlinquentie aan de Vrije Universiteit te Amsterdam zei in een reactie terecht dat „de politiek nog niet goed genoeg is doordrongen van het nut van vroege preventie en vroege behandeling, die veel problemen op latere leeftijd kunnen voorkomen.”

Ik ben het met hem eens. Het is bittere noodzaak alsnog in kaart te brengen wat de lotgevallen zijn geweest van een aantal gewelddadige jonge daders. Door die feiten op een rij te zetten begrijpen hulpverleners, leraren, buurtagenten én politici waar het in die jonge levens is misgegaan en wat er anders had moeten en kunnen gebeuren om op tijd een wissel om te zetten.

Uit dagblad Trouw

DE NIEUWE WEBSITE VAN DE VOVK

Halverwege vorig jaar kregen we vanuit het Fonds Slachtofferhulp het aanbod onze website op een professionele manier aan te pakken en hem zodanig in te richten en te beheren dat hij snel en makkelijk op het internet gevonden zou kunnen worden.

Tot dat moment werd onze site beheerd door een vriendelijke vrijwilliger die, vanwege zijn studie, gaandeweg steeds minder tijd had om de site bij te werken.

Dit aanbod klonk het bestuur dan ook als muziek in de oren!

Er werden plannen gesmeed. Gesprekken gevoerd en eind december zou alles gereed zijn.

Helaas, de contacten tussen Fonds Slachtofferhulp en de producent verliepen niet naar wens.

Dat leverde een stevige vertraging op! Ondertussen konden we niets doen met of op de oude site, want de vrijwilliger hadden we vriendelijk bedankt voor zijn inzet...

Natuurlijk hebben we ons ongenoegen over de gang van zaken geuit bij het Fonds Slachtofferhulp.

Ze begrepen ook ons probleem en deden hun uiterste best het euvel zo snel mogelijk te verhelpen.

Gelukkig hadden ze dan ook betrekkelijk snel een nieuwe partner gevonden. Deze maakte een nieuw ontwerp en nadat het bestuur het unaniem goedgekeurd had kon de nieuwe site vanaf half maart de 'lucht' in.

Sjoerd Voerman had aangeboden zich vanuit de VOVK in te zetten voor de website.

Hij heeft dan ook cursus gekregen in het invoeren van teksten, zodat we voor het dagelijkse bijhouden niet afhankelijk zijn van derden. Sjoerd heeft ook alle gesprekken met het Fonds Slachtofferhulp bijgewoond en is dus van ins en outs op de hoogte.

Mocht je in de toekomst dus graag iets op de site veranderd willen hebben of heb je interessante kopij voor de site, schroom dan niet om contact op te nemen met Sjoerd!

Zijn telefoonnummer is: 033 - 472.4672; e-mailadres: sjoerdvoerman@wanadoo.nl

Arsène van Nierop

DE VERENIGING

Ouders van een Vermoord Kind

ONZE KINDEREN BIJEENKOMSTEN COCON ACTIVITEITEN GASTENBOEK FORUM

Vernieuwde site
De website wordt momenteel compleet vernieuwd. We zijn nog hard bezig om de juiste inhoud aan de website te geven. Kijk alvast even rond en geef in de toekomst nog een bezoekje aan onze website.

Wie zijn wij
De vereniging ouders van een vermoord kind is een lotgenotengroep van en voor ouders van een vermoord kind. Onze vereniging bestaat uit ca 150 lotgenoten en is in 1995 opgericht

De historie
Het eerste initiatief kwam voort uit de samenwerking een ouderpaar met Slachtofferhulp Nederland. Zij brachten in 1995 een aantal ouders bijeen van wie hun kind vermoord was. Er was zoveel herkenning, zoveel verdriet en woede om het onrecht dat hun kind was aangedaan. Maar niet alleen was daar de emotionele kant. Ook de praktische kant, de contacten die ze hadden met maatschappelijk werk, justitie en politie. De wederzijdse verhalen bevatten zo veel overeenkomsten. Daar moesten ze wat mee doen. Op 25 april 1995 werd de vereniging opgericht.

Wat doen we
We richten ons op ouders van een vermoord kind. Daarbij hebben we geen leeftijdsgrenzen, immers, je kind blijft altijd je kind, ook al was hij of zij 40 jaar.

Met onze lotgenotengroep komen we heel regelmatig bij elkaar. Gemiddeld eens per anderhalve maand. Onze bijeenkomsten houden we in Leusden, centraal in het land gelegen. Bij deze bijeenkomsten delen wij onze ervaringen en we spreken over de onderwerpen en de gebeurtenissen waar we onszelf in herkennen of waarvan we weten dat we er als ouders mee te maken gaan krijgen. Vaak ook hebben we een leidend thema voor de bijeenkomst en nodigen we een spreker uit die ons belangrijke informatie kan verschaffen. De begeleiders van de bijeenkomsten hebben ervaring in maatschappelijk werk, rouwverwerking en slachtofferhulp.

HOME
ALLES OVER VOVK
LINKS
NIEUW

Nieuws vanuit de stichting Hester

Hester van Nierop werd in 1998 vermoord in Ciudad Juarez, Mexico. Hester was een van de 400 moorden die daar da afgelopen 10 jaar gepleegd werden. Arsène van Nierop heeft in 2005 een stichting in het leven geroepen om Casa Amiga, het opvanghuis voor slachtoffers en nabestaanden van geweld financieel te steunen. Ook verspreid ze zoveel mogelijk informatie door Nederland en Europa over deze situatie en straffeloosheid.

De pedagoge en psychologe eind 2007

Met de bijdrage van de stichting Hester is Casa Amiga afgelopen jaar een project gestart tegen seksueel misbruik van kinderen. Van augustus tot oktober 2007 werden 2.985 kinderen begeleid door middel van individuele therapie en groepstherapie. Bij deze activiteiten deden ook 49 ouders mee, zowel mannen als vrouwen. Alle deelnemers aan dit project waren na afloop in staat de situaties van geweld of seksueel misbruik onder ogen te zien en te proberen deze te voorkomen. Ook hadden ze geleerd het psychisch en seksueel misbruik van kinderen te herkennen.

Terwijl de volwassenen therapie volgden werden de kinderen op een professionele manier opgevangen in het kinderdagverblijf.

Deze kinderen, waarvan een deel, na seksueel misbruik, meedeed met de individuele therapie begrepen na afloop hiervan hoe ze zichzelf beter konden beschermen.

Dit gaf ze een hernieuwd gevoel van waarde in hun leven.

Van de kinderen en de volwassenen die deelnemen aan deze activiteiten leert Casa Amiga wat belangrijk is om mee door te gaan. De ouders die

actief deelnemen aan de programma's leren nieuwe wegen te bewandelen op weg naar sociale gelijkheid. Doordat kerken, scholen en bedrijven ook betrokken zijn, kan Casa Amiga een culturele verandering in gang zetten die de situatie uiteindelijk verbetert. Bij alle programma's zitten mensen die zich later ook opgeven als vrijwilligers. Ze geven trainingen in fabrieken, bij kerken, bij de overheid, gemeenschapscentra en scholen. Een groeiend aantal mensen weet Casa Amiga te vinden. Van de bezoekers, voornamelijk vrouwen, komt 99 % uit de sloppenwijken van Ciudad Juarez.

Bezoek BZ aan Casa Amiga

Het ministerie van Buitenlandse Zaken erg betrokken bij het werk van Casa Amiga. De Nederlandse ambassade steunt hen dan ook sinds 2007 met een bijdrage uit het Mensenrechtenfonds. Daarom is het

ook vanzelfsprekend dat ze daar af en toe een kijkje gaan nemen. Afgelopen maand was het weer zover. Enkele medewerkers van BZ, waarmee wij contact hebben, wilden Casa Amiga bezoeken en met eigen ogen zien wat er gedaan wordt.

De verhalen die we hoorden klonken razend enthousiast! Het bleek een plezier met ze samen te werken, ze zijn enorm betrokken bij wat ze doen. Hij concludeerde verder dat Casa Amiga stevig gegroeid was ook in de lokale acceptatie. Natuurlijk was dit bezoek ook mede een controle om te kijken of het geld wel zo besteed was als afgesproken.

En net als bij het vorige bezoek bleek dat Casa Amiga alle afspraken ruimschoots overtrof!

DAG HERDENKEN GEWELDSSLACHTOFFERS 20 SEPTEMBER 2008 IN HOORN

Beste mensen, willen jullie op dit formulier aangeven of je aanwezig wilt zijn op de dag tegen geweld, 20 september. Het programma luidt als volgt:

- 10.00 uur opening, optreden van Shantymen groep 'Kaap Hoorn' vanaf het grote podium met passend repertoire. Aansluitend optreden diverse artiesten en mogelijkheid tot bezoeken, informatiemarkt, radio-interviews, etc. Aankomst genodigden in Het Park
- 11.00 uur Welkomstwoord door Comitélid. Vervolg optreden diverse artiesten
- 11.45 uur Genodigden en nabestaanden komen vanuit de Parkschouwborg gezamenlijk naar buiten, in aanwezigheid van diverse vooraanstaande sprekers, welke het woord zullen voeren
- 12.30 uur Presentatie van het Lint en aannemen van het Lint door nabestaanden
- 13.00 uur Aanvang tocht van nabestaanden met het Lint door het centrum van de stad Hoorn. Alle overige aanwezigen zijn van harte uitgenodigd om de tocht mee te lopen, om samen een signaal af te geven tegen zinloos geweld. De activiteiten bij de Schouwborg gaan tijdens de tocht gewoon door.
- 13.45 uur Terugkomst bij de Parkschouwborg met het Lint. Daarna optreden groep doelzakblazers. Voordrachten gedichten en-of zang
- 14.35 uur Trompettist speelt The Last Post
- 14.38 uur Twee minuten stilte
- 14.40 uur Loslaten duiven als teken van vrede. Optreden grote groep Djembé-spelers
- 15.00 uur Toespraken, afgewisseld met live optredens vanaf het grote podium
- 16.00 uur Genodigden en nabestaanden vertrekken naar restaurant De Midzomernachtsdroom. Vanaf het podium doorlopend optredens van diverse artiesten en verder mogelijkheid tot het bezoeken van de informatiemarkt.
- 16.30 uur Tribute to Bob Marley band 'Redemption'.
- 17.00 uur Einde Dag Herdenken Geweldsslachtoffers 2008

=====

Naam:

Adres:

Woonplaats:

Telefoonnummer:

Betrokken bij: ADS/VOVK/VVRS

Dragen lint: ja/nee

Naam geweldsslachtoffer:

Aantal personen:

Bijdrage DHG: spreken/zang/anders

Kijk op: www.herdenken-geweldsslachtoffers.nl

Houd 20 september a.s. vrij!

Opsturen naar:
Dag tegen Geweld
Jacques Beemsterboer
Bernhard de Vriesstraat 6
1622 AC Hoorn NH

Lotgenotenbijeenkomst op Vrijdag 20 juni, 13.30 uur in het gebouw “De Kom” in Leusden.

Let op, dus niet op zaterdag. Unieke kans!

Gast Prof. mr. Pieter van Vollenhoven

Hij is zowel nationaal als internationaal nauw betrokken bij de veiligheidszorg praktijkhoogleraar Risk Management bij de Universiteit Twente (sinds 2005) voorzitter van de Onderzoeksraad voor Veiligheid (sinds 2005) voorzitter stichting Maatschappij, Veiligheid en Politie, een onafhankelijke organisatie die meedenkt over veiligheidsvraagstukken.

Pieter van Vollenhoven wil graag met ons in gesprek op vrijdag 20 juni.

Voor die gelegenheid verdelen we ons aan de tafels in groepjes van 5 à 6 personen, zodat de heer Van Vollenhoven de volle aandacht aan ieder van ons persoonlijk kan schenken.

Denk daarom vast na over

- Wat je wilt vertellen
- Welke vragen je hem wilt stellen.

Om veiligheidsredenen is het noodzakelijk van te voren onze namen op te geven.

Wil je je daarom opgeven voor deze dag bij Frits de Jong: 049 5539987

Of via e-mail: f.de.Jong33@kpnplanet.nl

Namens het bestuur, Arsène van Nierop

FAMILIEDAG ZATERDAG 30 AUGUSTUS 2008

13.00-13.45 uur: U wordt door Maria Bonten welkom geheten met koffie en gebak
13.45-14.10 uur Stilliggend. Presentatie Heren met Stijl
Trossen los

14.15-15.15 uur Varen over de Vecht.
Tijdens het varen worden 2 drankjes aangeboden.
15.15-16.15 uur Bezoek park Gunterstein.
16.15- 18.00 uur Gelegenheid voor gedicht, waarna lunchbuffet.
18.00/18.30 uur: Einde programma in Maarssen.

Voor deze dag moet je je opgeven bij Frits de Jong.

AGENDA VOVK

30 augustus	2008	Familiedag
20 september	2008	Gezamenlijke landelijke herdenkingsdag
25 oktober	2008	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
13 december	2008	Kerstbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie	3
Van het bestuur.....	4
Het verhaal van Bert Meester.....	5
Ledenvergadering VOVK 16 april 2008.....	6/7
Rituelen.....Paul Kuiper.....	8
De symboliek van de zeven kaarsen.....	9
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg.....10/11
Bijeenkomst Leusden 19 maart 2008.....	11
Bijeenkomst in Utrecht 4 april 2008.....	Jos Vreeburg.....12
Wij herdenken.....	13
Lotgenotenweekend in Doorn.....	Wil Vreeburg/Janny de Jongh.....17
Bijeenkomst Leusden 19 april 2008.....	José Frijs.....20
Monumentje Anoeska Grishaver.....	uit het AD.....22
Mijn zus Caroline.....	Michelle Vreeburg.....23
Loslaten.....	Paul Kuiper.....25
Verliezen kun je leren	Leendert Vriens.....26
Voor u gelezen.....	29/30
Nieuwe website VOVK.....	31
Stichting Hester.....	32
Dag Herdenken Geweldsslachtoffers in Hoorn.....	33
Bijeenkomst Leusden vrijdag 20 juni 2008	34
Programma Familiedag 2008.....	34